

60-pijls jeugd-FITA te Almere

Vorbereiding

Halverwege de zomervakantie keek ik op de wedstrijdkalender van de Nederlandse Handboog Bond. Daar zag ik een wedstrijd staan, een 60-pijls jeugd FITA op 18 meter te Almere. Ik besloot mee te doen, en ben er voor gaan trainen. Na een paar weken heb ik nog drie mensen gevraagd om ook mee te gaan. Ieder op zijn beurt gaf aan wel mee te willen doen op deze wedstrijd.

En dan is het bijna zover, de week voor de wedstrijd zelf. Je kijkt er al helemaal naar uit. En dan sta je tijdens de training zomaar met andere mensen te praten, die al ervaring hebben met de vereniging in Almere.. Echt blij word je er niet van, maar je weet wel wat je kan verwachten. Er werd mij verteld dat er in Almere erg goede schutters zijn, en dat ik niet te veel moest verwachten. Ik besloot op dat moment dat in elk geval iemand van de vier HKSers in de prijzen moest vallen.

De heenreis

En dan is het de betreffende Zaterdag, 10 oktober 2009. 'S Ochtends vroeg al verzamelen bij mij thuis. Sydney zou zelf voor vervoer zorgen want zijn vader zou ook meegaan en Tim en Bram zouden om 8 uur 's ochtends bij mij thuis zijn, zodat we op tijd weg konden gaan. Ze waren er keurig op tijd, en iets eerder dan gepland konden we vertrekken. In de auto, en de weg op. Een paar kleine omleidingen op de snelweg in verband met wegwerkzaamheden, maar niets dat echt tegenviel. Na een klein uurtje komen we aan in Almere, en dan op zoek naar een pinautomaat! Na een bordje te volgen richting de Dirk van der Broek, en daardoor om een hele wijk (bijna een heel rondje!) heen te rijden, komen we dan toch eindelijk bij de winkel aan. Gelukkig kon daar gepind worden, maar alleen grote bedragen!

Aankomst

Alle noodzakelijke dingen waren gebeurd, en dan maar eens kijken of we de vereniging konden vinden. We hadden nog ruim 50 minuten voordat de wedstrijd zou beginnen. Maar zoals het hoort op een wedstrijd, zouden we zeker een half uur van te voren zijn. Heel snel hadden we het terrein ontdekt. De routeplanner gaf aan dat we de bestemming bereikt hadden, en we willen het terrein oprijden, en ineens valt het grote witte bord op waarop aangegeven staat dat het terrein gebruikt wordt voor schietoefeningen. De grote metaal-grijze loods valt gelijk op en er is voldoende parkeergelegenheid.

Vorbereiden op de wedstrijd

We waren dus netjes op tijd op de wedstrijd, en begonnen onze bogen maar op te bouwen. Na een poosje werd ons al duidelijk waar we ons aan konden melden, en een voor een gingen we ons dan maar aanmelden. Bondspasje voor niets meegenomen, daar werd niet naar gevraagd. Maar netjes als we waren hadden we allemaal de pas meegenomen, dat is tenslotte verplicht op wedstrijden, en zeker met A-status! Wij weer verder met bogen opbouwen, staat er ineens een man te schreeuwen, ik schrik me een ongeluk, maar het was een mededeling zonder microfoon. Een microfoon was ook niet nodig, de man kon hard genoeg praten en de loods versterkte het geluid nog eens extra. De boodschap was duidelijk, we moesten onze bogen opbouwen(logisch natuurlijk) en daarna naar de scheidsrechter toe gaan, met boog, pijlen, en ankertab.

Ja, een raadsel, wat moeten we nou bij de scheidsrechter. Het werd al gauw duidelijk, een boogcontrole. Gelukkig mankeerde er niets aan de schutters van HKS, allemaal kwamen we er direct doorheen, zonder dat er iets mis was. Er werd gecontroleerd of de boog aan de regels voldeed, of de

naam of de voorletters van de schutter op de pijl stonden, en of de ankertab wel goed was. Een aantal schutters van andere verenigingen moesten nog even hun naam op de pijlen zetten, maar dat was volgens mij ook wel het enige dat er nog moest gebeuren. De laatste puntjes op de l zullen we maar zeggen.

Na nog een paar korte mededelingen die zo goed als standaard zijn aan het begin van een wedstrijd, kwam er een aparte mededeling, we moeten zelf maar uitzoeken wie a, b of c schutter moet zijn. Gelukkig hadden we dit al bepaald door onze naam als eerste op te schrijven. De wedstrijd begon, met 2 keer 3 proefpijlen. Deze series gingen mij verrassend goed af, maar van mijn clubgenoten hoorde ik hele andere geluiden, hoewel niet heel extreem. Enkele schutters van andere verenigingen hoorde ik heel erg ontevreden zijn..

De eerste ronde van de wedstrijd

De wedstrijd begint dan toch eindelijk echt; nog even de baangenoten een goede wedstrijd wensen, en de clubgenoten aanmoedigen. En dan eindelijk ben ik aan de beurt als b-schutter. De eerste ronde ging wat minder, maar ik mocht niet ontevreden zijn. En van een hoop mensen hoorde ik dezelfde geluiden.

Pauze

Dertig pijlen, een glaasje cola en een hoop gepraat verder kregen we pauze. Ik had mijn persoonlijke record verbroken met 3 punten in de eerste 30 pijlen, een prima resultaat en ik was helemaal tevreden natuurlijk. Het kon niet beter. In de pauze was het een drukte van jewelste bij de kantine. En bij de tussenstand tot dan toe al minstens net zo erg. HKS stond er nog niet zo slecht voor, twee mensen stonden al in de prijzen zoals het er tot dan toe uit zag. Na een kleine 40 minuten pauze begon de tweede ronde. Weer dertig pijlen, en helemaal geen proefpijlen natuurlijk.. Vizier staat tenslotte al goed van de eerste ronde.

Tweede ronde

Om kwart over een in de middag begon de tweede ronde, die begon goed voor de meesten, ze waren tenslotte weer op krachten gekomen, maar werd al gauw slechter omdat het voor de meeste schutters toch wel erg veel pijlen waren. Ik had hier gelukkig niet al te veel last van, ik had er goed op getraind, en onze clubgenoten leken er ook niet heel erg veel last van te hebben. De gebruikelijke 'slechtere ronden' waarvan je op een wedstrijd voor het gemak maar even vergeet dat je die altijd hebt, waren onderwerp van gesprek, iets dat eigenlijk niet al te handig is op een wedstrijd. De aanwezige ouders waren erg betrokken en dat was wel heel gezellig. Bemoezuchtig was het niet, er kwam geen kritiek, maar juist betrokkenheid naar boven, en dat is toch weer een van de positieve eigenschappen van boogschieten, bij veel andere sporten word er juist afgegeven op de slechte prestaties, maar bij boogschieten word er altijd direct gekeken of er geholpen kan worden en er word geprezen als het goed gegaan is. Maar ook niet irritant en overdadig veel, precies zoals het moet.

De laatste paar ronden was ik toch wel blij dat het bijna afgelopen was, en nog blijer dat ik er speciaal voor getraind had om veel pijlen achter elkaar weg te schieten. Ik had niet erg veel last van het aantal pijlen.

Het einde

De laatste twee ronden zouden bepalen of ik eerste of tweede zou worden, en belangrijker nog, of ik mijn persoonlijke record nogmaals zou verbreken of niet. De beide factoren bezorgden mij een lichte

stress, en daardoor heb ik twee stomme foutjes gemaakt waardoor ik mijn persoonlijke record niet verbrak. En ik als tweede eindigde in de klasse 2^e Recurve Senior. (jaja, vanaf 16 ben je blijkbaar senior) Sydney werd 1^e Recurve Senior, en Tim werd 3^e Recurve Junior.

Volgende wedstrijd

Na de prijsuitreiking, werd er nog even geroepen dat AHV Centaur in Amersfoort eenzelfde soort wedstrijd gaat organiseren, in de derde week van februari. Ik was gelijk enthousiast en dacht er al aan om meer mensen uit te nodigen, om met HKS nog meer prijzen binnen te slepen!

De terugweg

Op de terugweg ging ook Tim niet meer mee bij ons in de auto, dus ik en Bram reden samen met mijn vader mee naar huis. Na een paar discussies onderweg (Het duurde

'IETS' langer dan normaal door files) werd toch wel duidelijk dat de jeugdfita in Amersfoort zeker leuk lijkt, en dat we daar met meer mensen heen willen. Wij hebben relatief veel jeugd op onze vereniging, en dat willen wij eigenlijk wel eens laten zien op zo'n soort wedstrijd, we schamen ons er toch niet voor? Laten we ze gewoon overspoelen met onze clubshirts! Elke foto moet een HKSer te zien zijn. Naja, leuke dromen, maar misschien iets te overdreven.. Misschien ook niet?

Terugblik

Het was een zeer geslaagde wedstrijd: leuke baangenoten, gezellige sfeer, ook inter-vereniging-air (als dat al een woord is) en een goede organisatie! Een echte FITA scheidsrechter om het compleet te maken zorgde voor een echte wedstrijdsfeer, en ondanks de druk van de wedstrijd was het erg gezellig. (Voorals toen iedereen erom kon lachen dat ik curry op mijn mooie witte broek morste, waardoor er een supermooie geel-roze vlek op verscheen, ben benieuwd of die er ooit nog uit gaat)

Een mooie dag, en drie van de vier deelnemers van HKS gingen met prijzen naar huis. Een mooie prestatie, en volgende keer hopelijk nog beter.

Kees Wiegel